

„Hihihi! Pavli“ — poudarila je svoje ime — „ne bo treba nosu izruvati. Vrt sem našla.“

In šla nas je cela vrsta v drevored. Pred nami je korakala Pavla kot vojskovodja, zmagonosno se smehljaje, pa je stopicala semintja kot vrtalka.

In privedla nas je do lipe.

„Kje imaš vrt?“

„Iščite ga!“

Ogledujemo, ogledujemo, pa zagledamo lep šop vijolic, rastočih na lipinem deblu ob vejah ondi, kjer se začinja drevesna krona.

Pa je bil res to majhen vrtec na drevesu.

„Po lestvo, po lestvo!“ smo kričali semintja, pa smo slednjič pohiteli vsi po lestvo, da si od blizu ogledamo ta vrtec.

„Jaz grem prvi, jaz, jaz, jaz“, smo kričali; pa Pavla nam je kratko razsodila prepir, češ, vrtec je moj, in jaz si ga prva ogledam.

In šinila je po lestvici navzgor kot veverica.

„Oj, oj! To diši!“

„Kako pa je?“ smo povpraševali.

„Kot na vrtu. Zemlja je tu na deblu, in vijolice rastejo v nji!“ In vonjala jih je Pavla dolgo, in vonjali smo jih posamezni, vspenši se po lestvi do njih. To je bilo veselja in vriskanja!

Pavla pa je še tisti dan pričela obdelovati svoj vrtec in ga obdeluje še danes. Dan na dan je na lestvi in ga gleda. Prilivati dosti ni treba, ker za dež letos nebo dobro skrbi; z grabljami in drugim vrtnim orodjem pa tudi ni na takem vrličku dosti opravka.

Pa Pavla ga že najde. Tu prerahlja prst, tam presadi kako vijolico, tu zopet vsadi kako novo ljubljenko tako, da je danes Pavlin cvetični vrt na lipi kaj mičen, mičen še posebno zato, ker ga oživlja Pavla, ker se nahaja na lipi in ker nas spominja na viseče vrtove v zgodovini. Pridite ga pogledat!

Romanca o sv. Ambrožu.

*Svetnik si velik, o, Ambrož,
uslišal ljudstvo vbogo boš.*

*Procesija tja k cerkvi gre,
napolnjena je cerkev že.*

*In za vodnikom naša vas
prosila v cerkvi je na glas:*

*„Suši se žito nam, suši,
ker že več tednov dežja ni.*

*Za dež si velik priprošnik,
usliši nas, Ambrož, svetnik!“*

*Uslišal prošnjo jim je brž,
poslal jim dežja je na rž.*

*Veseli so domov prišli,
do kože vsi premočeni.*

Samko Cvetkov.

